Wacław Grochowski

1885—1939.

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

B. HRYNIEWIECKI

Wacław Grochowski magister farmacji, aptekarz z zawodu, rozwijał działalność naukową i publicystyczną w dziedzinie farmakognozji i florystyki. W latach 1922/24 był w kontakcie z Uniwersytetem Warszawskim, gdzie pełniąc obowiązki st. asystenta przy katedrze botaniki lekarskiej i farmakognozji pod kierunkiem prof. Władysława Mazurkiewicza prowadził zlecone wykłady z mikroskopowej analizy sproszkowanych leków roślinnych i ich zafałszowań, a w r. 1923/24 wraz z A. Ossowskim zastępował profesora w wykładach farmakognozji wraz z ćwiczeniami. Ogłosił kilka fachowych podręczników, jak „Stereilizacja“ (nakł. tow. Farmacja, 1912) i „Dziko rosnące rośliny lekarskie“ (Wyd. W. Tow. Farm., 1918). Z dziedziny botaniki ogłosił pracę p.t. „Flora Wilanowa i okolic“ (Bibl. Wiad. Farm. T. 15, 1931). Cennym przyczynkiem jest praca „Sporysze polskie“, gdzie po raz pierwszy u nas autor zebrał wiadomości o wymienionym grzybku na przeszło 30-u okazach traw i paru ciborowatych (Wiad. Farm., 58, 1931). Na łamach „Wiadomości Farmaceutycznych“ ogłosił szereg artykułów z farmakognozji, jak „*Infusa Ipecacuanhae* i *Digitalis concentrata*“, „Kawa łubinowa“. „Zafałszowanie szafranu“ (46, 1919). „Surowce roślinne rynku warszawskiego podczas wojny europejskiej“ (1914—20 (48, 1927), „Analiza mikroskopowa sproszkowanych leków roślinnych i ich zafałszowań a farmakognozja“ (50, 1923). „Makowiec polski“, „Przyczynek do poznania komórek z kryształami w *Bulbus Scillae*“ (51, 1924), „Krzyżownica gorzka“ (52, 1925). Współpracował z ochroną przyrody. (Ochrona przyrody i rośliny lekarskie, 1932) i z Polskim Komitetem Zielarskim. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Botanicznego od dnia założenia (w r. 1922). Zmarł we wrześniu 1939 r. podczas szturmów Warszawy z powodu ataku ślepej kiszki i braku pomocy lekarskiej.